

Rozjímanie na stredu 13. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na stredu 13. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú: na
cestách v Gadare; počúvať
Kristovo slovo; modlitba, ktorá
premieňa.

PO PREKONANÍ BÚRKY Ježiš a jeho
apoštoli prichádzajú na druhú stranu
Galilejského jazera, do oblasti
Gadarénov. Je to pohanská oblasť,
ďaleko od židovského vplyvu a bez
veľkých očakávaní spásy. Pán sa
neuspokojuje s hlásaním Božieho
kráľovstva medzi svojimi krajanmi,

ale chce priniesť nádej na vykúpenie všetkým ľuďom: aj tým, ktorí žijú v odlahľých regiónoch, je určené stretnutie s Božím Synom.

Keď prechádzali krajom, náhle sa k nim priblížili "dvaja posadnutí zlými duchmi; vyšli z hrobov a boli takí zúrivi, že sa nik neodvážil chodiť tou cestou" (Mt 8, 28). Zarážajúca je istota, s akou Ježiš kráča po týchto cestách, ktoré sa stali takými nebezpečnými. Pán sa nevyhýba problémom, ani nie je ľahostajný k ťažkým situáciám, s ktorými sa stretáva. Naopak, jeho poslaním je urobiť všetky cesty tohto sveta priechodnými, odstrániť prekážky, ktoré nám bránia žiť s radosťou a dôverou Božích detí.

Každý čas modlitby je pozvaním pre Ježiša, aby kráčal po cestách nášho života a aby vstúpil aj do tých *jaskýň*, do ktorých sa sami neodvažujeme strčiť hlavu. Ruka v ruke s Ježišom

Kristom, ak ho pozveme, aby vyriešil problémy, ktoré nás trápia, môžeme „žiť svoj život ako neustále vstupovanie do tohto otvoreného priestoru: to je zmysel krstu, zmysel kresťanstva“^[1]. Namiesto toho, aby sme upadali do sklúčenosti zoči-voči vlastným trápeniam, ktoré zužujú náš pohľad, môžeme naliehavejšie prosiť Ježiša, aby nám dal šírku srdca, ktoré je odvážne a milujúce.

.....

„ČO ŤA DO NÁS, Syn Boží?! Prišiel si sem predčasne nás mučiť?“ (Mt 8, 29). S týmito slovami sa démoni stretávajú s Ježišovou prítomnosťou: hoci ho uznávajú za Božieho Syna, reagujú so strachom a nenávisťou. Tento postoj nám dáva návod, ako sa vyrovnáť s vlastnými každodennými pokušeniami a slabosťami. Zatiaľ čo posadnutí sa radšej skrývajú v temnote jaskyne a bránia v ceste

ľuďom okolo seba, my sa chceme postaviť pred Kristovo svetlo, aby mohol osvetliť naše rany a uzdraviť ich svojou láskou. „Všetci sme ponorení do problémov života a do mnohých spleťtých situácií, sme povolaní čeliť ťažkým chvíľam a rozhodnutiam, ktoré nás zrážajú na dno. Ak však nechceme byť zdrvení, musíme všetko pozdvihnúť. A práve to robí modlitba“^[2].

V dôvernôm dialógu s Kristom objavujeme pred ním svoju tvár. Aj my sa môžeme Pána pýtať: „Čo ťa do mňa? Ktoré aspekty svojho života môžem prevetrať v tvojej prítomnosti?“ Takto, obrátiac sa k Ježišovi s väčšou otvorenosťou, sa staviame pred jeho pohľad, ktorý nielen prijíma, ale aj premieňa. Tak ako títo chudobní muži, aj my všetci nosíme v srdci hlbokú túžbu byť oslobodení Kristovým slovom.

Preto je otvorenosť a úprimnosť v modlitbe takým dôležitým predpokladom jej účinnosti. Ježiš vždy rešpektuje našu slobodu: nechce sa vnucovať silou. Stačí však, aby sme mu naznačili nejaký problém, ukázali mu slabosť, ktorú nie sme schopní odstrániť, aby do našich sŕdc vstúpilo jeho svetlo a s ním aj pokoj: takto nám dáva svätosť, ktorú potrebujeme, aby sme obnovili všetky ulice tohto sveta jeho láskou. „Boh, náš Pán, ťa chce mať svätým, aby si posväcoval ostatných. — Na to je však potrebné, aby si sa odvážne a úprimne pozrel na seba, na Pána, nášho Boha... a potom, až potom, aby si sa pozrel na svet“^[3].

„AK NÁS UŽ VYHÁŇAŠ, pošli nás do čriedy svíň“ (Mt 8, 31), kričia démoni na Ježiša. A on s celou svojou božskou mocou vysloví jediné slovo,

ktoré úplne zmení ich život:

„Chodte“ (Mt 8, 32). V modlitbe sa nielenže ideme stretnúť s Ježišom a odovzdať mu to, čo máme v srdci, ale čakáme aj na jeho spásne slovo.

Vieme, že Pán nie je priateľom zložitých úvah, ani neskrýva svoju múdrosť vo veľkých rečiach. Ak sme dostatočne jemní, aby sme ho počúvali, a ideme sa modliť s otvorenou náručou, Kristus môže v našom životopise urobiť zázraky rovnako veľké ako vyhánanie tých démonov.

Aby Pán mohol v našom živote pôsobiť a urobiť cesty nášho vnútorného sveta priechodnými, potrebujeme vytrvalosť. Stopa, ktorú zanecháva modlitba, nie je stopou pominuteľného dažďa, ale skôr stopou potoka, ktorý tečie pokojne a vytrvalo. Každý deň sa obraciame k modlitbe, aby sme konfrontovali svoje každodenné túžby s Božou vôľou. Práve v tomto spojení našej

slobody s Božou milosťou, našej úprimnosti s jeho slovom prijímame semeno, ktoré chce Ježiš do nás zasiať a ktoré postupne vyrastie na dobre zakorenený, silný a listnatý strom. „Iste, modlitba je dar, ktorý si však žiada, aby sme ho prijali; je to Božie dielo, ale z našej strany si vyžaduje záväzok a stálosť; dôležitá je predovšetkým kontinuita a vytrvalosť“^[4].

Panna Mária nás učí tráviť v modlitbe každý okamih nášho života, najmä v ťažkostiach a protivenstvách. Evanjelista nám hovorí, že po stretnutí s dieťaťom Ježišom v chráme a po vypočutí si jeho vysvetlenia rodičia nerozumeli tomu, čo im povedal. Utrpenie zo straty bolo ešte stále príliš na ich mysli. Ale Mária namiesto toho, aby sa vzbúrila proti Božím plánom, si slová svojho Syna uchovávala vo svojom srdci. Takto sa pripravila na ťažkú chvíľu kríža.

[1] Benedikt XVI, *Homília*, 15-IV-2006.

[2] František, *Anjel Pána*, 9-I-2022.

[3] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 710.

[4] Benedikt XVI, *Audiencia*, 30-XI-2011.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/streda-13-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/streda-13-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (05.03.2026)